

BLOEDRUBBER

Andere boeken van Nadja Van Sever bij Clavis

*De magische pen
Het gelaarsde varkentje
Een koekje van eigen deeg
Fien is een vijfhoekje
Weg met de juf
Samen op de vlucht
De rode ballon
Het geheim van meester Daan
Het knipmes
Oorlogshelden
Je sneeuwt, papa
Vieze Victor
De vergeten kinderen*

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen
er zal uitzien als de dromen van de kinderen
van vandaag. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Nadja Van Sever
Bloedrubber

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Irene de Kroon

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: Congo, kolonialisme, racisme, slavernij,
onafhankelijkheid, dementie, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 6305 5

D/2026/4124/285

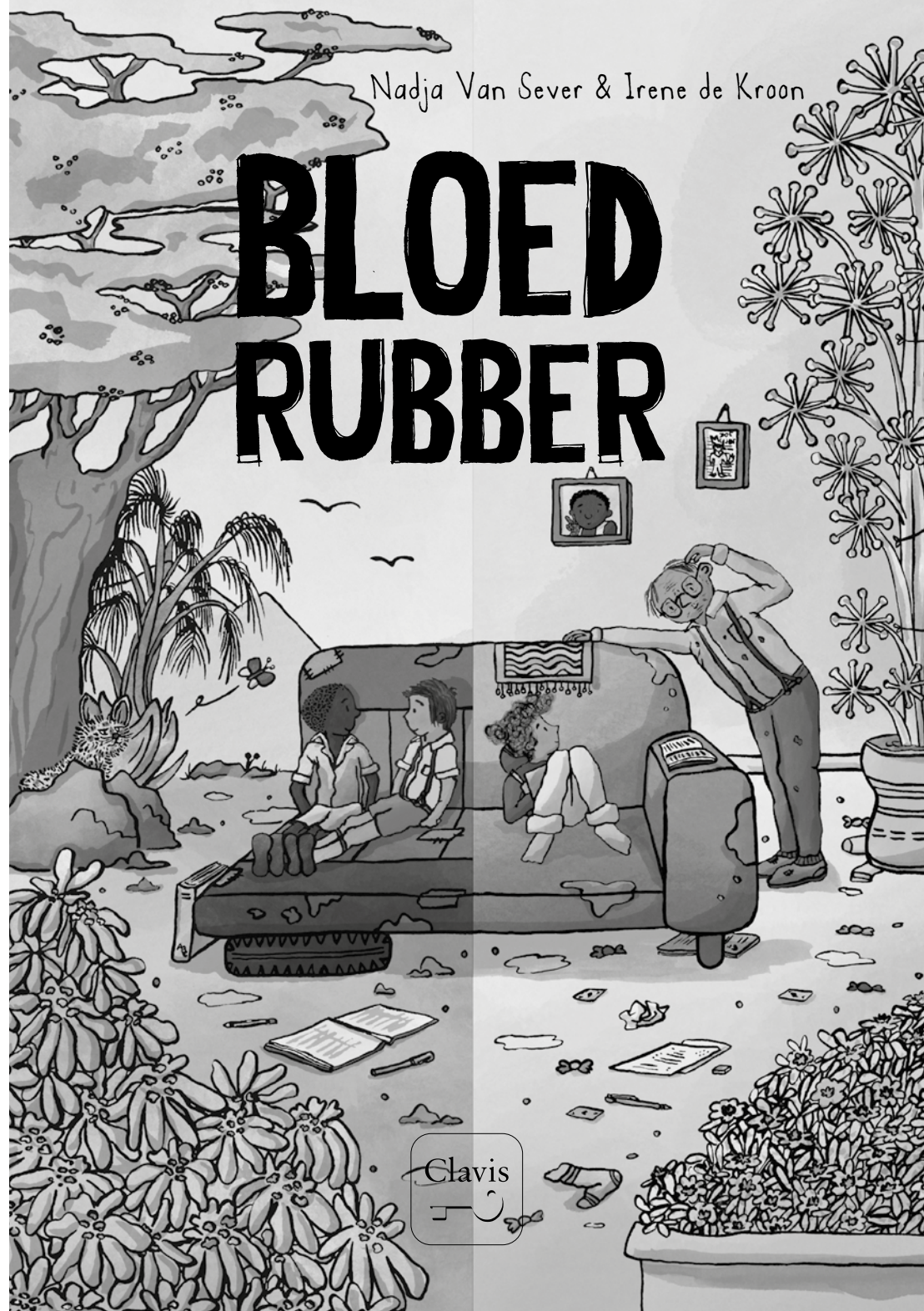
Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.nadjavansever.be

www.irededekroon.nl

Toelichting

In dit boek worden woorden gebruikt die niet meer van deze tijd zijn. We spreken niet meer over 'blanken' en 'negers'. Deze woorden zijn kwetsend. Ze herinneren aan slavernij, overheersing en de uitbuiting van gekleurde mensen door witte mensen.

Als we een huidskleur willen benoemen, zeggen we bijvoorbeeld dat iemand wit, bruin of zwart is. Mensen met een bruine of zwarte huid deelden vaak dezelfde pijn onder de kolonisatie door witte mensen, maar daarnaast heeft iedereen zijn eigen taal, cultuur, tradities, geschiedenis en verhalen. Die verscheidenheid mogen we nooit vergeten.

Het is uiterst belangrijk dat we alle mensen benaderen met respect en waardering. Het is even belangrijk dat we onze geschiedenis kennen en eruit kunnen leren, zodat deze gruwelijkheden niet opnieuw gebeuren.

In de hoofdstukken die zich afspelen in de koloniale tijd, zul je deze kwetsende woorden toch tegenkomen,

in de mond van mensen die zich superieur voelden. We hebben ze niet weggelaten, omdat ze laten zien hoe onrechtvaardig en pijnlijk die tijd was. Ze horen bij de personages die fout handelden, nooit bij wie we willen zijn.

In dit verhaal kruisen heden en verleden elkaar.

Verleden 1959
Jules en Senga

Jules is de zoon van mijnopzichter Etienne. Ze wonen in een koloniale villa in Elisabethville, in Belgisch-Congo.

Jules is eenzaam en benadert Senga, de zoon van een van de boys die voor zijn vader werkt. Papa wil niet dat zijn zoon contact heeft met een inlander. De jongens raken stiekem bevriend, maar papa betrapt hen, met alle gevolgen van dien.

Senga neemt Jules mee op ontdekkingsstochten in het mooie Congo.

Senga's vriendschap is oprecht, maar hij komt jammer

genoeg tot de ontdekking dat Jules niet even loyaal is.

Bij de rellen tijdens de onafhankelijkheidsstrijd van Congo loopt het verkeerd af.

Heden 2025
Joël en Mila

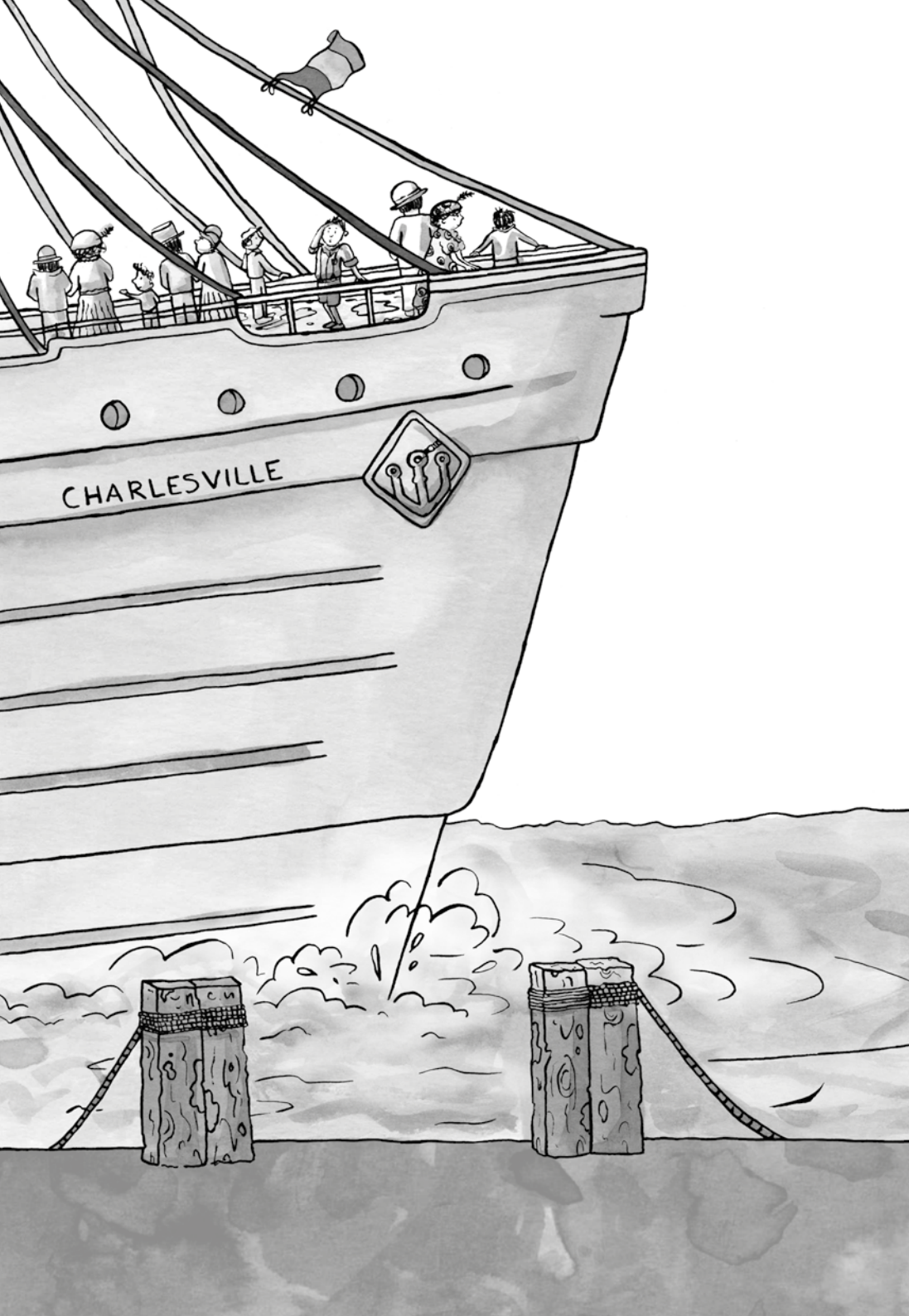

Joël heeft vitiligo: witte vlekken op zijn zwarte huid. Waar hij woont in Kasaï is de aandoening nog niet bekend. Hij wordt als heks bestempeld en verbannen, net als zoveel andere kinderen in Congo.

Hij komt terecht in Lubumbashi, het voormalige Elisabethville, waar hij zich aansluit bij de straatkinderen. Het leven is zwaar en alle hoop lijkt verdwenen.

Jules is nu zesenzeventig en wil terugkeren naar Congo voor hij alles vergeten is door de afschuwelijke dementie die zijn geheugen aantast. Hij vertrekt met zijn kleindochter Mila op zoek naar de plek waar hij is opgegroeid.

In Congo ontmoet Mila Joël. Ze besluit hem te helpen.

Matadi, Congo

16 augustus 1959

Jules

'We zijn in Congo!' Een luid gejoel klinkt vanaf het dek. Jules wurmt zich tussen de mensenmenigte om een glimp op te vangen van het machtige land waar hij vanaf nu zal wonen.

Hij houdt zijn hand boven zijn ogen om ze te beschermen tegen het verblindende zonlicht.

Wat hij ziet, verbaast hem.

Op de kade werken talloze zwarte mensen die roeiboten naar de houten steigers trekken en goederen in- en uitladen. Die inlanders zien er helemaal anders uit dan papa ze beschreef.

De mannen hebben een broek en een hemd aan, net als hij. De vrouwen dragen vrolijke kleurrijke gewaden. Ze zijn niet naakt of gehuld in een grauw lendendoekje.

Aan de bedrijvigheid te zien lijken ze ook helemaal niet zo lui als papa in zijn brieven schreef. Maar papa is meestal wel veeleisend en streng.

Jules veegt met zijn mouw het zweet van zijn gezicht.

De hitte is zo intens dat hij het liefst van al zijn kleren zou uittrekken om zich te verkoelen in het water van de rivier waarop ze varen. Maar in tegenstelling tot de helderheid van de zee waar ze twee weken lang op vertoefden, is het water van de Congorivier bruin en vuil. De rivier is bezaaid met dikke pollen gras en stinkt naar rot hout.

Ze naderen Matadi, de havenstad waar de meeste koloniale schepen aanmeren. Sinds de Belgische koning Leopold II Congo in 1885 in bezit nam, zijn er al duizenden Belgen naar het Afrikaanse land verhuisd.

Jules staat te popelen om aan wal te gaan. Dan moeten ze nog even reizen tot ze in Elisabethville zijn. Papa stuurde foto's op van het huis waar ze zullen verblijven. De koloniale villa is megagroot. Er werken een heleboel zwarte bedienden. Ze worden 'boys' genoemd. Misschien zijn er ook wel kinderen met wie ik bevriend kan raken, denkt Jules.

Hij stapt met mama in de roeiboot die hen naar de houten steiger brengt. De geur van bloemen vermengd met verschroeide aarde dringt in zijn neusgaten.

Sterke handen trekken het vaartuig naar de rand en helpen alle passagiers om uit te stappen. Jules glundert. Het voelt alsof hij een nieuw leven begint. Vol enthousiasme springt hij uit de roeiboot, klaar om het avontuur tegemoet te treden.